

Arrest

nr. 42 544 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2010 tot intrekking van de A kaart en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 januari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die loco advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2008 treedt verzoekster in Turkije in het huwelijk met X, van Turkse nationaliteit. Er wordt aan verzoekster een visum gezinshereniging afgeleverd wegens dit huwelijk. Op 16 januari 2009 komt verzoekster België binnen.

De echtgenoot van verzoekster, de heer X., was op het moment van het huwelijk met verzoekster een tot vestiging in België gemachtigde vreemdeling.

B.K. had zijn verblijfs- en vestigingsrecht in België verkregen door zijn huwelijk op 21 januari 2004 met N.V.R., van Belgische nationaliteit. Op 9 oktober 2006 werd de echtscheiding uitgesproken tussen B.K. en de Belgische N.V.R.

Op 4 november 2008 wordt dit vorig huwelijk van de huidige echtgenoot van verzoekster met N.V.R., van Belgische nationaliteit, nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Op 9 december 2009 bevestigt het hof van beroep dit vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Op 12 januari 2010 wordt het vestigingsrecht van verzoeksters echtgenoot ingetrokken. Hij vecht deze beslissing aan in de zaak nr. 50.775.

Op 12 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de A kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – tijdelijk verblijf) van verzoekster wordt ingetrokken. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“De betrokkene diende op 07/09/2008 een aanvraag in tot gezinshereniging met haar in het Rijk gevestigde echtgenoot K.B., overeenkomstig het toenmalig artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Dit werd haar toegestaan op 29/12/2008. Zij verkreeg een visum type D en op 27/02/2009 werd ze in het bezit gesteld van een A kaart geldig tot 05/02/2010

Haar echtgenoot heeft zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane V.R.N.. Het huwelijk tussen K.B. en V.R.N. werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (referentie AR nr. 07/7281/A) op 04/11/2008. En dit vonnis werd bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 09/12/2009.

Hierdoor werd de vestiging van haar echtgenoot ingetrokken bij beslissing van 12/01/2010. Het verblijfsrecht van de betrokkene vloeit voort uit de vestiging van K.B. Gezien door de nietigverklaring van het huwelijk tussen K.B. en V.R.N. niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, is het wettig verblijf van de betrokkene verstreken.

De A kaart dient te worden ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981.

(...).”

Op 27 januari 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7,1 2° wet van 15/12/1980: betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten.

Het wettig verblijf is verstreken. Betrokkene verkreeg haar verblijfsrecht in België op basis van gezinshereniging met haar in België gevestigde echtgenoot. Haar verblijfsrecht vloeit dus voort uit zijn vestiging in het Rijk. De vestiging van K.B. werd ingetrokken op 11/01/2010 gezien zijn huwelijk met van de Belgische R.N., op grond waarvan hij vestiging verkregen had, nietig verklaard werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 04/11/2009 (ref:...) Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd 09/12/2009 werd het bestreden vonnis bevestigd.

Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging, heeft betrokkene geen recht meer op verblijf.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster zet uiteen dat zij zich op dezelfde middelen als haar echtgenoot beroept en voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL TOT NIETIG VERKLARING: SCHENDING VAN EEN SUBSTANTIËLE VORMVEREISTE, MEER BEPAALD DE MOTIVERINGSPLICHT VOORTVLOEIEND UIT ART. 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29/07/1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN EN ART. 62 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE

TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN.

SCHENDING VAN ART. 42 QUATER VREEMDELINGENWETGEVING,

SCHENDING ART. 7 VREEMDELINGENWETGEVING,

SCHENDING VAN HET GEZAG VAN GEWIJSDE (art. 1073 Ger. WB.)

SCHENDING VAN ART. 8 EVRM

Art. 62 van de wet 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"Administratieve beslissingen worden met redenen omkleed"

Art. 2 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in art. 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd"

Art. 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn."

Motivering van de beslissing waarbij het recht op vestiging wordt ingetrokken beantwoord niet aan de ettelijke vereiste motiveringsplicht.

De motivering is louter in feite, voldoet niet en is algemeen.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29/07/1991 blijkt dat met het begrip "afdoende motivering" bedoeld wordt onder meer dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste (aldus de Raad van State 30/06/1993 nr. 43556).

Art. 8 van het EVRM bepaalt:

1. "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven en zijn briefwisseling".

2. "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van het recht dat voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen".

Zowel art. 62 van de wet van 15/12/1980 als art. 8 EVRM vereisen dus dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de genomen beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het privéleven nl. het gezinsleven van Dhr. K en zijn partner Mevr. K.

In casu is deze afweging niet gebeurd minstens blijkt deze niet uit de betwiste beslissing.

Bovendien blijkt uit de betwiste beslissing niet op welke juridische grond met verwijzing naar een artikel in de vreemdelingenwetgeving overgegaan is tot intrekking van het recht op vestiging van de heer K. en in navolging daarvan het recht op verblijf van verzoekster.

Dhr. K. bekwaam zijn recht op vestiging op 11/03/2005 in toepassing van het toenmalige art. 40 van de wet van 15/12/1980 als echtgenoot van een Belgisch onderdaan.

Het ontstaan van het verblijfsrecht vindt bij gevolg zijn oorsprong in het destijds afgesloten huwelijk.

Conform art. 42 quater § 1 van de wet van 15/12/1980 kan overgegaan worden tot intrekking van dit verblijf gedurende een periode van 2 jaar uitzonderlijk verlengd tot 3 jaar.

art. 42 quater §1:

"Er kan gedurende de eerste 2 jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de unie die zelf geen burger van de unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in volgende gevallen:

4^e: het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleidt of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietig verklaard, uit geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in art. 40 bis § 2, 1ste lid eerste of tweede wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer".

Verder luidt art. 42 quater:

"In de loop van het 3de jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de unie vermeld in art. 40 § 4, 1ste lid eerste en tweede volstaat de motivering, gebaseerd op een in het 1ste lid bedoeld element enkel indien hij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie".

Uit art. 42 quater van de wet van 15/12/1980 blijkt dat de minister of zijn gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft en derhalve de mogelijkheid heeft (en dus niet een verplichting oplegt) om al dan niet

een bepaalde beslissing te nemen en art. 8 EVRM verplicht de beslissende overheid het effect van haar beslissing af te wegen want "voor zover in een democratische samenleving nodig is wat wijst op het groot belang van de motivering."

De heer K. heeft een legaal verblijf in ons land sinds 2004. Hij heeft sindsdien het centrum van al zijn belangen hier. Zijn familie is hier woonachtig (ouders, broers). Hij heeft hier zijn werk, bezit hier onroerende goederen.

Verzoekster is toegelaten tot verblijf sinds 27/2/2009.

Het Grondwettelijk hof heeft gepreciseerd dat in de aangelegenheden zoals bedoelt in art. 39/2 § 2 de raad voor vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uitoefent, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen en dat het daarbij nagaat of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissingen de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van een correcte juridische kwalificatie en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten.

In casu voldoet de betwiste beslissing niet aan deze vereisten.

Vooreerst wordt geen melding gemaakt op basis van welk wetsartikel overgegaan is tot intrekking van het recht op verblijf en dit op een ogenblik dat het huwelijk nog steeds bestaande is. Het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen is immers niet definitief op datum van bestreden beslissing. Er is van de nietigverklaring van het huwelijk nog geen melding gemaakt in de registers van de Burgerlijke Stand.

De genomen beslissing loopt dan ook vooruit door te stellen dat het huwelijk nietig is verklaard daar waar het arrest nog niet in kracht van gewijsde is getreden (betekening 27/01/2010, verstrijken cassatietermijn 27/04/2010).

Art. 1073 van het Ger WB. luidt als volgt:

Behoudens wanneer de wet een korte termijn bepaalt, is de termijn om zich in cassatie te voorzien drie maanden, te rekenen van de dag waarop de bestreden beslissing is betekend of van de dag van de kennisgeving ervan overeenkomstig artikel 792, tweede en derde lid.

Los van het feit dat het arrest van het Hof van beroep geen kracht van gewijsde heeft, bevat de bestreden beslissing die het recht van vestiging intrekt geen enkele verwijzing naar een wetsartikel zodat zowel Dhr. K. als Mevr. K. het raden hebben op basis van welke bepalingen in de vreemdelingenwetgeving overgegaan is tot intrekking van het recht op verblijf.

Voor zover een toepassing is gemaakt van art. 42 quater van de vreemdelingenwetgeving merkt verzoekster. op dat volgens de oude bepalingen van de wet van 15/12/1980 art. 40 en volgende na 6 maanden een vreemdeling toegelaten tot de vestiging en zelfstandig recht op vestiging verkreeg los van het al dan niet voortbestaan van het huwelijk.

Dat huwelijk van Dhr. K. en Mevr. V.R.. werd afgesloten op 21/01/2004 zodat op datum van echtscheidingsprocedure reeds een zelfstandig recht op verblijf verworven was door Dhr. K.

De procedure nietigverklaring werd ingeleid op 15/11/2007 met de inleidingszitting op 07/01/2008 voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen op verzoek van het O.M.

De inleidende dagvaarding dateert bij gevolg van meer dan 3 jaar na datum huwelijk, op een ogenblik dat volgens de toenmalige wetgeving reeds een zelfstandig recht op vestiging verworven was door Dhr. K. op basis van de toenmalige wetgeving art. 40 en volgende van de wet van 15/12/1980 oude wetgeving.

De omstreden beslissing waarbij het recht op bevestiging wordt ingetrokken maakt ook een schending uit van het bepaald in art. 42 quater van de wet van 15/12/1980 nu de gerechtelijke procedure tot nietigverklaring meer dan 3 jaar na datum aanvang huwelijk werd ingeleid.

Art. 42 quater & 4:

Onder voorbehoud van het bepaalde in & 5 is het in & 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

De termijnen voorzien in artikel 42 quater § 1 en 4 reeds ruim verstreken zijn.

Dhr. K. is werknemer in België en beschikt over voldoende bestaansmiddelen om in zijn onderhoud te voorzien. Uit de bestreden beschikking blijkt nochtans niet dat nagegaan is of Dhr. K. zich bevond in de voorwaarde van art. 42 quater § 4 van de wet van 15/12/1980 waardoor ook Mevr. K. haar recht op verblijf behoudt.

Het bevel het grondgebied te verlaten gaat uit van de fictie dat Dhr. K. voorheen geen verblijf zou gehad hebben.

Het staat evenwel onbetwistbaar vast dat Dhr. K. tot datum van de bestreden beslissing beschikte over een recht op vestiging, geconstateerd door zijn verblijfskaart, identiteitskaart voor vreemdelingen kaart C.

Mevr. K. beschikte over een identiteitskaart voor vreemdelingen A.

Het bevel vermeldt dat als gevolg van de vernietiging van het huwelijk, op basis waarvan Dhr. K. zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg, ook alle uit het huwelijk voortvloeiende rechten vervallen zijn.

Er werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid geen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.,

Er werd onmiddellijk overgegaan tot betekening van beslissing intrekking verblijf met bevel het grondgebied te verlaten.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeksters verkregen verblijf in België het manifeste gevolg is van fraude. Verwerende partij is van mening dat het rechtsprincipe *“fraus omnia corrumpit”* een rechtmatige, autonome rechtsgrond is om het verblijfsrecht te beëindigen. Bovendien wordt die redenering gevolgd in de rechtsleer en vooral ook door vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verwerende partij wenst te benadrukken dat de intrekking van verzoeksters verblijfsrecht gemotiveerd is op basis van artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981). Verder wordt duidelijk verwezen naar de nietigverklaring van het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot waardoor deze laatste wordt geacht nooit gehuwd te zijn geweest en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te verkrijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. Het verblijfsrecht dat hem op basis van zijn huwelijk werd toegekend, wordt geacht nooit te hebben bestaan. Vermits de verblijfstoestand van verzoeksters echtgenoot moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden, kon hij ook geen verblijfsrecht doen gelden in België zodat ook verzoekster haar verblijfsrecht verliest.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verwerende partij dat dit recht niet absoluut is en dat het een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Hoe dan ook werd het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot eveneens ingetrokken zodat hun gezinsleven kan worden verder gezet in Turkije.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond dat de bestreden beslissing een hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm zou overtreden hetzij een overschrijding of afwending van macht zou inhouden.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en naar het feit dat door de nietigverklaring van het vorig huwelijk van verzoeksters echtgenoot, dit huwelijk nooit heeft bestaan en alle eruit voortgesproten rechten komen te vervallen zoals het recht op gezinshereniging. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar

niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.3. Uit de grieven van verzoekster en uit haar voorafgaande opmerking “...beroept zij zich op dezelfde middelen als de Heer K. ...” blijkt dat verzoekster geen eigen middelen aanvoert tegen de in haren hoofde genomen beslissingen. Uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt inderdaad dat verzoekster kritiek uit op de motieven van de beslissing tot intrekking genomen in hoofde van haar echtgenoot maar niet op de motieven van de beslissingen genomen in haren hoofde. Nochtans zijn deze motieven verschillend. Verzoekster kan niet dienstig kritiek uiten op de motieven van de bestreden beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot, haar echtgenoot heeft beroep ingediend tegen de in zijn hoofde genomen beslissingen, dit beroep is gekend onder het nr. 50 775. Nu verzoekster geen kritiek uit op de bestreden beslissingen genomen in haren hoofde en die op eigen motieven berusten, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht niet op dienstige wijze aan en is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

In de mate waarin verzoekster wel aanvoert dat de eerste bestreden beslissing geen juridische grond bevat, wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 35 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981. Verzoekster betwist dit motief niet.

2.1.3.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht in die zin dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt tussen de motieven van de bestreden beslissing en de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het privéleven nl. het gezinsleven van verzoekster en haar echtgenoot.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is en samenwoont met haar echtgenoot zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoekster en haar echtgenoot beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat verzoekster niet van haar echtgenoot gescheiden wordt, ook aan hem werd immers een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. In de mate waarin verzoekster aanvoert dat haar privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissingen en dat zij en haar echtgenoot een onroerend goed bezitten in België, merkt de Raad het volgende op.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze

inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezins- en privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster legt de aankoopakte van hun woning voor en brengt geen andere concrete gegevens bij waaruit zou blijken in welke mate haar privéleven aangetast is door de bestreden beslissingen. De bestreden beslissingen vallen binnen de vooropgestelde doelen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoekster niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen haar belangen en de bestreden beslissingen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissingen moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Inzake de tweede bestreden beslissing merkt de Raad volledigheidshalve op dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

2.1.3.5. Ten slotte voert verzoekster aan dat haar echtgenoot tot de datum van de bestreden beslissing beschikte over een recht tot vestiging, geconstateerd door zijn identiteitskaart voor vreemdelingen en dat geen beslissing tot weigering van verblijf ten opzichte van hem werd genomen. Verzoekster zelf beschikte over een A-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, tijdelijk verblijf).

In casu herhaalt de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekster afzonderlijke beslissingen heeft genomen met een eigen motivering. De kritiek die verzoekster uit op de beslissingen genomen in hoofde van haar echtgenoot, zonder kritiek te uiten op de in haren hoofde genomen beslissingen, is *in casu* niet ter zake dienend. Verzoeksters echtgenoot heeft een beroep ingesteld tegen de bestreden beslissingen die in zijn hoofde zijn genomen, dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 42 543 van 29 april 2010.

Verzoekster beschikte over een tijdelijk verblijfsrecht. Artikel 35 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat aan een vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning en aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied, deze vergunning wordt ontnomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de omstandigheid dat het wettig verblijf van verzoekster is verstreken en dat zij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. *In casu* werd op dezelfde datum aan verzoekster kennis gegeven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot intrekking van haar A kaart. Er diende geen afzonderlijke beslissing tot weigering van verblijf te worden genomen.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending art. 10 § 1, 1ste lid van de wet van 15/12/1980, schending van associatieovereenkomst met Turkije d.d. 01/09/1963 en het aanvullend protocol evenals schending van het besluitnummer 2/76 van 20/12/1976 en besluit nummer 1/80 van 19/09/1980 meer bepaald art. 6 & 10 van het besluit.

Art. 10 van de vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 10 § 1: " onder voorbehoud van de bepalingen van art. 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven:

1ste: de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt dooreen internationaal verdrag, dooreen wet of door een K.B."

Mevr. K. is van Turkse nationaliteit.

Haar echtgenoot met wie zij zich is komen vestigen verblijf reeds lang voordien legaal op Belgisch grondgebied (10/03/2005) en hij was hier al meer dan 4 jaar voltijds werkzaam.

Het recht op verblijf van Dhr. K. en bij uitbreiding verzoekster wordt erkend door de associatieovereenkomst met Turkije, de aanvullende protocol en het besluit 1/80 van de Associatieraad van 19/9/1980.

Artikel 6

1. Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht op de verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werknemer indien deze werkgelegenheid heeft;*
- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang in die Lid-Staat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die Lid-Staat;*
- na vier jaar legale arbeid in die Lid-Staat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze.*

Artikel 10

1. De Lid-Staten van de Gemeenschap passen op de Turkse werknemers die tot hun legale arbeidsmarkt behoren een stelsel toe dat wordt gekenmerkt door het ontbreken van elke discriminatie uit hoofde van nationaliteit ten opzichte van communautaire werknemers, voor wat betreft de lonen en verdere arbeidsvoorwaarden.

Sedert het arrest SEVINCE neemt het Hof aan dat dit besluit directe werking heeft in zoverre de Turkse werknemers die legaal tot de arbeidsmarkt togetreden zijn een onbeperkt recht van toegang tot deze arbeidsmarkt hebben (art. 6 besluit- 1-80).

(Zie ook zaak SEVINCE, Hof van Justitie, 20/09/1990, zaak C - 192-189).

Na 1 jaar legale arbeid hebben de Turkse werknemers het recht op het verlengen van hun toelating bij dezelfde werkgever indien deze nog werk geeft.

Na 3 jaar mogen zij binnen hetzelfde beroep van werkgever veranderen en na 4 jaar legale arbeid hebben zij recht op onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt van de betrokken lidstaat.

Uit het recht te arbeiden volgt noodzakelijk een verblijfsrecht, (zie Hof van Justitie, Arrest Kurs 19/11/2002, zaak C - 188-00).

Bij de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en het bevel om het grondgebied te verlaten is geen rekening gehouden met de directe werking van besluit - 1/80 van de Associatieraad en is zowel de associatieovereenkomst van Turkije als de besluiten genomen in uitvoering daarvan en meer bepaald art. 6 van besluit 1/80 evenals art. 10 van de vreemdelingenwetgeving geschonden.

Minstens is niet nagegaan of Dhr. K. op grond van een internationaal verdrag en meer bepaald de associatieovereenkomst met Turkije van 01/09/1963, aanvullende protocol en de besluiten 1/80 voldeed aan alle voorwaarden om gerechtigd te zijn op verblijf.

Dhr. K. is vast tewerkgesteld sinds 01/11/2005, met contract van onbepaalde duur.

Hij is dus reeds meer dan 4 jaar werkzaam op Belgisch grondgebied zodat hij recht heeft op onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt en op verblijf op basis van de associatie -overeenkomst, de aanvullende protocollen en het besluit 1/80

Artikel 10 van hetzelfde besluit verbiedt iedere andere behandeling van de heer Kurtoglu dan van een E.U-onderdaan uit. Zoals een mogelijke inbreuk op de openbare orde geen gevolgen kan hebben voor een E.U-onderdaan om met behoud van verblijf te arbeiden, dient dit in gelijke mate voor de Heer K. te gelden.

Bij uitbreiding geldt dit eveneens voor familieleden van Turken, gerechtigd op verblijf op grond van voortdurende arbeid bij toepassing van de associatieovereenkomst en haar besluiten. Bestreden beslissing tot intrekking van het recht tot vestiging evenals het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook in strijd met de hoger aangehaalde bepalingen en schendt deze zodat de vernietiging van deze beslissingen zich opdringt."

2.2.2. In de nota merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing het gevolg is van de nietigverklaring van het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot waardoor die laatste geacht werd nooit gehuwd te zijn geweest en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen. Doordat het verblijfsrecht van de echtgenoot dat op basis van zijn eerste huwelijk werd toegekend, werd geacht nooit te hebben bestaan, kon hij ook geen verblijfsrecht doen gelden in België. Het logische gevolg is dat ook verzoekster haar verblijfsrecht verliest.

Gezien het voorgaande is het verwerende partij onduidelijk op welke wijze de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, ondertekend te Brussel op 16 juli 1964, goedgekeurd door de wet van 13 december 1976. Verzoekster maakt haar bewering alleszins niet aannemelijk.

2.2.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van de associatieovereenkomst EEG-Turkije van 12 september 1963, goedgekeurd en bevestigd bij besluit 64/732/EEG van de Raad van 23 december 1963 (PB 1964, 217, blz. 3685) houdende sluiting van de Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, van het aanvullend protocol, van het besluit nummer 2/76 van de Associatieraad van 20 december 1976 en van de artikelen 6 en 10 van het besluit nummer 1/80 van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie.

De Raad merkt op dat verzoekster niet aanduidt welke artikelen van de associatieovereenkomst EEG-Turkije van 12 september 1963 zij geschonden acht, evenmin welke bepaling van het aanvullend protocol en van het besluit nummer 2/76 van de Associatieraad van 20 december 1976. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk omdat onder "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 10 van het besluit 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie, merkt de Raad op dat dit besluit betrekking heeft op Turkse werknemers. Verzoekster voert de schending van deze bepalingen aan in hoofde van haar echtgenoot. Zij stelt dat niet is nagegaan of haar echtgenoot op basis van deze bepalingen een verblijfsrecht zou hebben. De Raad herhaalt dat in hoofde van verzoeksters echtgenoot afzonderlijke beslissingen werden genomen en dat de beslissingen genomen in hoofde van verzoekster, eigen motieven hebben. Verzoekster dient *in casu* middelen aan te voeren die gericht zijn tegen de bestreden beslissingen in haren hoofde genomen.

Waar verzoekster aanvoert dat "*niet (is) nagegaan of Dhr. K. op grond van een internationaal verdrag en meer bepaald de associatieovereenkomst met Turkije van 01/09/1963, aanvullende protocol en de besluiten 1/80 voldeed aan alle voorwaarden om gerechtigd te zijn op verblijf*", en hieraan toevoegt "*Bij uitbreiding geldt dit eveneens voor familieleden van Turken, gerechtigd op verblijf op grond van voortdurende arbeid bij toepassing van de associatieovereenkomsten en haar besluiten*" merkt de Raad op dat verzoeksters echtgenoot tot nu toe tot vestiging was gemachtigd op basis van gezinshereniging in het kader van zijn vroeger huwelijk, en niet op basis van zijn tewerkstelling in België en dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat hij ooit een aanvraag tot verblijf als werknemer heeft ingediend. Verzoekster kan zich dus niet beroepen op de status van familielid van een Turkse onderdaan die is gerechtigd tot verblijf op grond van voortdurende arbeid bij toepassing van de associatieovereenkomst en haar besluiten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeksters echtgenoot een aanvraag heeft ingediend tot verblijf of vestiging op basis van zijn tewerkstelling zodat verwerende partij niet kan

worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekster de schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet inroept in hoofde van haar echtgenoot. Nu haar echtgenoot geen verzoekende partij is in huidige zaak en er in zijn hoofde afzonderlijke beslissingen werden genomen, waartegen hij trouwens beroep heeft ingesteld, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Ook de discriminatie die verzoekster inroept, betreft louter haar echtgenoot. Om dezelfde reden is dit onderdeel van het middel evenmin onontvankelijk.

Verzoekster beroept zich niet dienstig op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en kan zich nevenmin dienstig beroepen op de associatieovereenkomst EEG-Turkije en de daaruit voortvloeiende besluiten, evenmin als op de artikelen 6 en 10 van besluit 1/80.

Het tweede middel is in de mate waarin het onvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekster heeft geen fraude gepleegd waardoor haar verblijf in het Rijk zou in het gedrang komen.

Zij verkreeg terecht het verblijf op grond van haar huwelijk.

De DVZ wist geruime tijd dat de procedure nietigverklaring liep.

Het getuigt niet van behoorlijk of consequent bestuur om iemand waarvan men weet dat het verblijf mogelijk precair was, eerst toe te laten tot verblijf om dan van de ene dag op de andere dit verblijf in te trekken.

Bovendien komt de bestreden beslissing nauwelijks enkele weken na het afsluiten van de recente regularisatiecampagne, waarop Mevr. K. beroep had kunnen doen.

Door de beslissing intrekking verblijf pas op 12/1/2010 te nemen wordt Mevr. K. de mogelijkheid op deze regularisatiecampagne beroep te doen ontnomen.

De bestreden beslissingen tasten de rechtszekerheid aan en schenden het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel niet dienstig is.

Het getuigt van zorgvuldigheid en van rechtszekerheid om de uitspraak in hoger beroep af te wachten vooraleer over te gaan tot de ingrijpende beslissing om het verblijfsrecht van de vreemdeling in te trekken. Bovendien heeft het hoger beroep een opschortende werking en had de echtgenoot gedurende die periode een verblijfsrecht in België. Er was dan ook geen juridische grond om de gezinshereniging te weigeren en om aan verzoekster het verblijf in België te ontzeggen.

2.3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Verzoekster voert aan dat het niet getuigt *“van behoorlijk of consequent bestuur om iemand waarvan men weet dat het verblijf mogelijk precair was, eerst toe te laten tot verblijf om dan van de ene dag op de andere dit verblijf in te trekken”*.

Met deze uiteenzetting toont verzoekster niet aan in welke mate het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zou zijn.

In de mate waarin verzoekster de schending van het vertrouwensbeginsel zou aanvoeren, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Aan verzoekster werd een tijdelijk verblijfsrecht toegekend op basis van haar huwelijk. Nu blijkt dat het eerste huwelijk van haar echtgenoot met een Belgische onderdaan nietig werd verklaard en dit werd bevestigd bij arrest van het hof van beroep, en dit nietig verklaarde huwelijk aan de basis lag van het vestigingsrecht van haar echtgenoot, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat verzoeksters wettig verblijf verstreken is, werd haar bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en werd haar A kaart ingetrokken. *In casu* toont verzoekster niet met concrete gegevens aan dat een vaste gedragslijn van de overheid plots niet meer werd gevolgd of dat haar toezeggingen of beloften werden gedaan.

De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris gewacht heeft om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen tot na de behandeling door het hof van beroep van het beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg inzake de nietigverklaring van het eerste huwelijk van haar echtgenoot, getuigt van zorgvuldig optreden, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert.

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar de “recente regularisatiecampagne” nu de instructie van 19 juli 2009 inzake de regularisatie van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009.

Het derde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET